

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 555/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2011 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„1./ Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nezákonné, neústavné a nezmyselné, ale bolo prijaté jednomyselne a ja mám právo vedieť, že v tak dôležitej veci kým, keď z neho sa dá vyčítať, že touto vecou sa zaoberala iba jedna sudkyňa, a preto už tu nie je čosi v poriadku, keďže tu neide iba o právnické finty procesné, ale aj o ťažké dôsledky vo veci samej a hmotnoprávnej.

2./ Som toho presvedčenia, že pokiaľ odvolací súd zrušuje rozsudok súdu prvostupňového, keďže je nezákonný, nemôže jedným dychom celé konanie aj súčasne zmárniť, že ho právoplatne zastaví, lebo mi je tým automaticky odnímaná možnosť ďalej konať pred súdom a súčasne aj právo na riadny opravný prostriedok!!!

3./ Ja som splňal všetky podmienky na bezplatný prevod bytu na moju osobu podľa zák. č. 42/92 Zb. a pre mňa v tomto čase nebol aktuálny zákon č. 182/93 Z. z., ktorý ešte ani neexistoval a ja som v r. 1994 už nebol povinný byť členom O. v B., lebo on zo zákona v tomto čase už nemal ani právne, ani fakticky existovať!...

4./ Odôvodnenie uznesenia je samá lož, najmä to, že ja som znenie zmluvy o prevode bytu na mňa nedoručil! Doručil!!! Neide tu ani o res iudicata, ani o res litispendencia!

5./ Ďalej namietam, že toto konanie trvá veľmi dlho!“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „postupom najmä Krajského súdu v Prešove v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3 C 229/03 a vyjadrenom v jeho konečnom uznesení zo dňa 7. IX. 2001 pod sp. zn. 3 Co 34/2011“, aby uvedené rozhodnutie krajského súdu zrušil a všeobecným súdom prikázal vo veci znovu konať. Taktiež žiadal priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov súdneho konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ uvedené rozhodnutie považuje za nezákonné, neústavné a nezmyselné a zároveň namieta, že súdne konanie trvá veľmi dlho.

Ústavný súd poznamenáva, že už viackrát rozhodoval o sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv a slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 3 C 229/2003 (IV. ÚS 150/05, IV. ÚS 162/09, III. ÚS 261/09, I. ÚS 144/2010, IV. ÚS 381/2010), ktoré skončilo nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011, ktoré bolo napadnuté predmetnou sťažnosťou.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať

rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Vychádzajúc zo sťažnosti sa preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či obsah napadnutého uznesenia krajského súdu opodstatňuje možnosť prijatia sťažnosti na ďalšie konanie a či účinky výkonu právomoci krajského súdu sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

Krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Co 34/2011 uviedol:

„Odvolačí súd v zmysle zásad ustanovených v § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že v prejednávanej veci ide o to isté, o čo išlo v predchádzajúcich rozhodnutiach súdu, pričom právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku rei iudicatae (§ 159 ods. 3 O. s. p.).

Podľa ust. § 103 O. s. p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Za neodstrániteľný nedostatok je potrebné považovať prekážku rozsúdenej veci (§ 159 ods. 3 O. s. p.), na ktorú súd musí prihliadať v každom období konania z úradnej povinnosti.

Podľa ust. § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Odvolačí súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 06. 02. 2007. č. k. 1 C 238/2001 - 104 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. 04. 2008, č. k. 5 Co 169/2007 - 143 bola právoplatne zamietnutá žaloba žalobcu voči O. B., ktorou sa žalobca domáhal nahradenia vyhlásenia vôle žalovaného tak, že, ako predávajúci uzatvára

zmluvu o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru so žalovaným ako kupujúcim v znení, ako bola predložená žalobcom (išlo o prevod vlastníctva k 2,5-izbovému bytu v B.).

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 15. 07. 2009, č. k. 3 C 11/2003 - 153 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 13 Co 5/2010 -189 bola právoplatne zamietnutá žaloba žalobcu voči žalovanému O. v B., ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému vydať mu bezplatne do vlastníctva byt v B., uzavrieť s ním písomne zmluvu o prevode vlastníctva tohto bytu a zároveň s ním uzavrieť zmluvu o podmienkach užívania tohto bytu a o správe bytu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nepochybné, že vyššie citované právoplatné rozhodnutia tvoria prekážku rei iudicatae, lebo v predmetnom konaní ide o to isté, čo sa prejednálo v predchádzajúcom konaní. Ide o totožnosť osôb, aj o totožnosť predmetu konania.

Keďže ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a konanie podľa ust. § 103 a ust. § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. zastavil.“

Ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu uvedené v napadnutom rozhodnutí nemožno v tomto prípade kvalifikovať ako zjavne nepodložené, arbitrárne alebo nezlučiteľné s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou, hoci sťažovateľ má na vec iný názor.

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy i právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Ústavný súd v okolnostiach danej veci nezistil, že by postup krajského súdu, resp. jeho uznesenie sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011 signalizovali príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z rovnakého dôvodu odmietol aj sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v posudzovanom konaní. Sťažovateľ pri uplatnení tejto námietky ani nezdôvodnil, v akých obdobiach sa mal krajský súd dopustiť prietáhov v konaní.

Ústavný súd zistil, že odvolacie konanie trvalo od 21. marca 2011, keď predmetná vec napadla krajskému súdu, do 7. septembra 2011, keď krajský súd rozhodol, t. j. šesť mesiacov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011